

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 96

10 11

TUẦN LỄ TỪ 15-1
ĐẾN 21-3-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BÉP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C94++

#96
Jan. 15, 70

TẾT KIỆM ƯỚC

Ấy thế mà Tết nó cứ sắp đến! Câu nói nghe thâm nào quá trời. Và đó là "ngôn ngữ" sợ Tết của gia đình quân công. Chưa lúc nào những câu thơ... sợ Tết:

Tôi có chờ đâu có đợi đâu
Đem chi xuân lại gọi thêm sầu
Với tôi tất cả như vô nghĩa
Tất cả không ngoài nghĩa khổ đau

.....
Có một người nghèo không biết Tết

Mang lì chiếc áo độ thu tàn
Có đứa trẻ thơ không biết khóc
Vô tình bông nổi tiếng cười ran

Thấm thía như lúc này. Con Ong đề nghị gia đình quân công nên viết tám câu thơ trên bằng mực đen giấy trắng và "dán phăng lên cột" để gọi là mừng Tết Kiệm Ước hay để tang... Tết cũng được. Con Ong thấy rằng Tết Kiệm Ước nên phát động thật lực. Người người, nhà nhà ăn Tết Kiệm Ước, "Ta nhất định thắng, giặc nhất định thua". Vì, nếu ta ăn Tết Kiệm Ước, tiền của ta sẽ không lọt vào túi ngoại quốc. Ta sẽ giàu, sẽ đêch cần xin đô la viện trợ. Mỹ nó sẽ hết át giọng ta. Ta sẽ anh dũng. Bởi vậy, Kiệm

Ước chính là cái đà vung lên chiến thắng chứ không phải con đốc mà dân tộc ta đi xuống không phanh (thắng đó).

Toàn dân sẽ hân hoan treo niêu để ăn Tết Kiệm Ước, với điều kiện, đừng có ông lớn nào đớp Tết linh đình rồi nài có có quyền hưởng thụ vì là người chiến đấu! Bộ dân này tro thân cụ, không biết chiến đấu ư? Bộ quân công lười chiến đấu đấy à? Nhờ ông lớn ra lý luận nhăng một tí. Người chiến đấu, luôn luôn, là người chịu thiệt thòi vật chất. Song hưởng hết vinh quang về tinh thần. Đã

chấp nhận chiến đấu mà còn khoe nặng mình chiến đấu, kẻ công mình chiến đấu thì hết... chiến đấu. Và nếu các ông lớn hưởng Tết xôm tụ, đốt pháo công khai, bắt dân... Kiệm Ước, bỏ tù dân nếu dân đốt pháo, Con Ong yêu cầu các ông xóa giùm danh từ khắc khổ cho nó được việc.

Xin được kết thúc bằng một câu thơ độc: Đứa nào miệng hô hào khắc khổ mà cứ hưởng thụ vụng, cả nhà nó chết dịch tả.

CON ONG

TIẾP TAY VỚI TỔNG THỐNG VÀ THỦ TƯỚNG

(Bài số 2)

Đang đà bắt bọ hung ở Bộ Y Tế và đề cho nóng thời sự, kỳ này, Con Ong cho đăng văn thư số 13/YT/GD của ông Trưởng ty Y Tế Gia Định về máy bơm chim... thú dâm Dove.

Thưa Ông Chủ Nhiệm.

Trong báo "Con Ong" số 94 ra ngày 1-1-70, nơi Trang 8, Quý Báo có đề cập đến hoạt động của Ty Y Tế Gia Định trong vụ máy bơm tay "DOVE".

Đề dư luận được sáng tỏ, chúng tôi thấy cần minh xác vài điều như sau:

1. - Việc bắt người bán máy Dove không phải do lệnh của BS Trần Lữ Y, nguyên Tổng Trưởng Y Tế, vì việc này không thuộc phạm vi hoạt động của Ty Y Tế mà là hoạt động của Ty Vệ Sinh Gia Định do tôi kiêm nhiệm. Trước khi loại máy này được quảng cáo trên báo chí, do sự tình cờ, một bệnh nhân mang máy Dove đến Ty tôi đề hỏi ý kiến chuyên môn. Đương sự cho biết đã mua lại của một người Đại Hàn lai Việt (?) ngụ tại đường Trương Minh Ký, Gia Định. Ty Vệ Sinh có cho một nhân viên đến xem hư thực (với tư cách một khách hàng) và nhận thấy dụng cụ này mang nhãn hiệu "Made in Cholon" chứ không phải hàng nhập cảng. Sau đó chủ nhân đã dời đi chỗ khác (ra Saigon) trước khi Ty Vệ Sinh có thái độ chính thức về việc này.

2. - Với tư cách cá nhân của người thầy thuốc, tôi nhận thấy máy bơm tay Dove chỉ là 1 dụng cụ thủ dâm dựa trên nguyên tắc ống giác hơi (ventouse) thay vì dùng lửa để giảm bớt áp lực không khí trong ống bơm, thì máy này lại dùng bơm tay và thêm vào đó máy lại có tác dụng thủ dâm.

Chúng tôi nghĩ rằng trong lúc sách báo thiếu dân còn bị cấm phổ biến thì với loại dụng cụ bơm tay này còn đáng bị cấm ngặt hơn nữa.

3. - Vấn đề nêu ra ở đây là Cơ quan nào có thẩm quyền đề hành động?

Về phương diện y tế, chúng tôi xin minh định là máy bơm tay "Dove" không có một giá trị gì trong việc trị liệu bệnh bất lực như đã được quảng cáo, và chắc chắn Bộ Y Tế cũng không hề chấp thuận cho ai đứng ra sản xuất máy Dove như một loại dụng cụ y khoa.

Trần trọng yêu cầu Ông Chủ Nhiệm cho đăng tài bức thư này để tránh những sự hiểu lầm về hành động của Ty Y Tế Gia Định.

Xin cảm ơn và kính chào Ông Chủ Nhiệm.

Bác sĩ Vũ Hoạt, với tư cách một người thầy thuốc cũng có lương tâm, đã xác định rõ rệt MÁY BƠM CHIM DOVE chỉ là MÁY THỦ DÂM và MÁY DOVE cũng như các máy tương tự không phải là đồ nhập cảng, Ông còn quả quyết MÁY DOVE không có một giá trị gì trong việc trị liệu bệnh bất lực và ông "Chắc chắn Bộ Y Tế cũng không hề chấp nhận cho ai đứng ra sản xuất máy DOVE". Thế nhưng máy thủ dâm Dove vẫn cứ quảng cáo bịp bợm, vẫn khích lệ nền thủ dâm và Bộ Y Tế vẫn diếc và mù! Còn Ty Vệ Sinh Đô Thành thì trợ thân cụ không hoạt động gì hết. Thế là thế nào?

(Kính gửi)

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

Trong lúc cuộc hòa đàm đen như mồm chó ở Ba Lê ngày một kéo dài và chỉ đem lại lợi thế để tuyên truyền cho bọn MTGP MN và Cộng Sản BV, giữa lúc tình trạng vật giá leo thang ngày một khủng khiếp, đời sống của toàn thể nhân dân đi vào một chu kỳ thâm trầm chưa từng thấy từ sau nạn đói năm ẤT DẬU làm chết 2 triệu đồng bào miền BẮC đến nay, trong lúc chúng ta có cả 1.001 vấn đề khó khăn chưa được giải quyết nếu không nói là không thể giải quyết được, báo chí đưa ra một vấn đề mới: 300.000 gái điếm, mẹ Mèo ở VN sẽ làm gì, nghĩ gì khi hòa bình?

Xã hội ta thình thoảng lại có những vấn đề thời như thế, chẳng trách nào vất vả mãi cho đến ngày hôm nay, chỉ vào chiến tranh không biết bao nhiêu xương máu thanh niên và đồ la của dân Mèo, vẫn chưa thắng được Cộng Sản.

300.000 điếm Mèo ở đâu mà ra? Bọn điếm này đã làm gì cho dân tộc đề bây giờ, khi ngoại nhân cuốn ba lô về nước chúng sắp đợi, ta phải lo cho chúng? Điếm Mèo xuất thân từ giới Ma Ri Sên mà ra. Từ năm 1965 tới nay, năm ngoại nhân rầm rộ kéo vào nước ta, nên Ma Ri Sên của ta đột nhiên trở thành khan hiếm và quý báu. Ma Ri Sên rủ nhau đi làm vợ ngày, vợ tháng của Mèo, Phi, Đại Hàn. Các em chế nghề và các em bông dưng có tiền, các em lên xe xuống ngựa và tung tiền ra mua sắm làm cho vật giá tăng và đồng bào của các em khổ.

Chiến tranh tàn, nếu có một ngày nào nó tàn, bởi vì bây giờ nó vẫn còn bốc lửa dữ dội và chưa trông thấy triệu chứng gì cho biết nó sắp tàn, ngoại nhân xuống tàu về nước, trên mặt đất ta chỉ còn trần xi sứ cụ lại có ta và ta, 300.000 gái điếm hết khứa sẽ hết tiền, hết mi-ni-duypp trình diễn những bộ giò dây seo, hết một bước lên tấc xi, xích lô đạp, hết nước hoa Intimate sắc mùi điếm Mèo, nhưng trong la' của các em vẫn sáng choang như gương tàu. Nghề nghiệp của các em còn nguyên đó. Các em sẽ phom phom trở lại với nghề Ma Ri Sên truyền kiếp của các em. Từ Ma Ri Sên mà ra, các em lại trở về nghề Sên.

Có cần giải quyết chẳng là tình trạng của gần 1 triệu người cầm súng khi bỏ súng xuống đem hai bàn tay trắng trở về cuộc sống thường dân, không còn lương tháng nhà nước phát! Có cần lo âu chẳng là tình trạng của cả ngàn thương phế binh cụt chân cụt tay, mất khả năng kiếm sống. Những người đã hy sinh vì chúng ta, chúng ta có bồn phận lo cho họ để họ khỏi bị quá khổ nhục, chúng ta còn chưa lo được gì cho họ, tâm trí và thời giờ đâu mà lo cho bọn điếm.

300.000 GÁI ĐIỂM SẼ VỀ ĐÂU

Lục Xi

VỀ BÀI BÁO CHỨA BẤT LỰC

Vạn Túc Mai nhận được rất nhiều thư của độc giả Thiên Chúa giáo chất vấn và trả lời ông dân biểu Lý Quý Chung, giáo sư Lý Chánh Trung. Vậy xin được trả lời chung:

- Những giọng chữ in nghiêng là những lời phán của nhị vị Chung, Trung trên tờ *Tiếng Nói Dân Tộc* số trước khi bị nhà nước khóa hàm thiếc, ở mục *Xia răng cốp*. Vạn Túc Mai sức mấy dám phỉa ra. Chỉ có một chút sơ hở là quên không nói xuất xứ những giọng chữ in nghiêng từ đâu móc ra.

- Ban đọc muốn giảng đạo cho nhị vị Chung Trung, xin chờ ngày *Tiếng Nói Dân Tộc* tuc bản. Giảng đạo ở mục Lục Xi này, e rằng, không thích hợp.

- Không có cụ cố nào giảng đạo cả. Vậy cứ coi cái sự cấp tiến của giáo sư Lý Chánh Trung «nông a ri vơ u» đi. Và lại, mỗi người một ý. Chúa có cấm ai bảo ngài bất lực đâu.

- Mợ* độc giả ở Huế than phiền Vạn Túc Mai đã xấc láo khi gọi quý vị linh mục trong hàng giáo phẩm là các cụ cố đạo. Xin độc giả này chịu khó đọc sử Trần Trọng Kim. Tờ tiền tôi gọi sao, giờ tôi gọi vậy.

Mỉ lỵ, kia cụ cố đạo Trần Du, người tu hành mà đi làm báo nhục mạ khắp thiên hạ thì trách chi Vạn Túc Mai xấc láo với... cố đạo. Chừng cụ cố đạo Trần Du làm báo chí kể chuyện các thánh Phao Lồ, Phê Rô, Vay này sẽ ngoan ngoãn gấp.

TRẢ LỜI ÔNG... Ở GIỮA

Thưa ông, xin được gọi ông là ông Ở Giữa (theo quan điểm Vạn Túc Mai) vì thư ông không ký tên mà chỉ tán tụng lập trường ở giữa của Vạn Túc Mai. Ông hóm hình quá, chua chát ra rít và nghịch ba chế. Ông mà là nhân viên điếm báo, khi «anh tẹt pờ rết tề» cái kiểu đó thì ba họ nhà Vạn Túc Mai bị chu di, tòng xẻo bị li pháp hết Ở giữa tướng Đôn là nằm dưới háng ông chứ không phải làm C.C. ông. Ôi, ở cõi đời này, được làm C.C. các ông lớn là nhất. Nhưng phải tầm bở bằng sâm Cao Ly. Thật lực. Nhờ ông tí, ông a!

CHẤM ĐIỂM DÂN BIỂU
 Những ngày cuối năm, anh em ký giả Hạ Viện thấy nhà bợa Thương Sinh xuất hiện trên chường cu và các... cầu thang ở Hạ viện hơi kỳ. Hỏi tại sao có hiện tượng kỳ kỳ này, Thương Sinh đáp: Vì anh ta sẽ làm một màn chấm điếm dân biểu trên Con Ong số Tất Niên. Một cuộc chấm điếm 3u yếm, ngoạn mục và đều cẳng sẽ xảy ra. Thí dụ:

- Ông dân biểu nào ăn mặc «chic» nhất Hạ viện?
 - Ông dân biểu nào trông giống anh bán thuốc chơi lâu?

- Ông dân biểu nào giống côm Mèo?

Vân Vân... Tất cả quý vị dân biểu nên đọc số Tất Niên Con Ong. Muốn thấy khuôn mặt mình đẹp đẽ, không giống côm Mèo hay giống bọ hung, chỉ còn cách nên đến các nhà hàng ca nhạc thưởng thức những đêm nhạc «Tết của Linh» do Duyên Anh tổ chức. Thứ bảy tuần này Duyên Anh và tuần báo Con Ong của chị sĩ Minh Võ cùng với nữ chủ nhân nhà hàng Pha Lê tổ chức một đêm nhạc «Tết của Linh» tại Crystal. Một chương trình lạ nhất. Thí dụ Nhật Trường sẽ hát những bài hay nhất, «chưa bao giờ hay thế». Thí dụ nhà văn Hoàng Hải Thủy ngâm bài «mối thâm xưa đời». Sẽ tiết lộ thêm nhiều danh ca hữu hạng. Cả bà Nghị sĩ Phan Nguyệt Minh nữa. Bà Minh sẽ đơn ca bài «Trăng sáng vườn chè» thơ Nguyễn Bính, Văn Phụng phổ nhạc. Đặc biệt nữ dân biểu Kiều Mộng Thu sẽ ngâm trọn cuốn thơ «Lá đỏ trên mười đầu ngón chân» rồi sau đó sẽ diễn kịch «Rút gươm và rút súng lục bắn Dân Vệ».

Kết luận: Muốn khỏi làm bọ hung, dân biểu nghị sĩ và chính khách phải tham dự những nhạc «Tết của Linh».

GIẢI PHẨM CON ONG CHÓ MÁ

Đã hoàn tất. Cam đoan với bạn đọc rằng, chưa kể nội dung chó nhất nước, riêng hình thức, nghĩa là phần trình bày mấy chục đang báo đã nhất nước rồi. Tết này, dù ở Kiềm ước chi phối, Con Ong vẫn chống Kiềm ước bằng cách bán thật rẻ. Giá có 90 tí. Giải phẩm Tết hay nhất nước luôn luôn là giải phẩm không thêm in lịch con gái để bạn đọc đem về treo cầu tiêu. Giải phẩm Chó Má của Con Ong hãnh diện là giải phẩm không tặng lịch con gái. Và năm nay, nếu có cuộc thi... hoa hậu báo Tết, Con Ong sẽ ăn giải nhất. Sự cả lờ đờ nào quảng cáo bịp bợm. Chỉ đọc bài «Chiến công của con chó» đã đáng mất 90 tí rồi. Vì thời buổi Kiềm ước, bạn đọc chỉ nên mua Giải phẩm Con Ong Chó Má thôi. Nhớ nhé, bạn đọc thân mến nhé!

VẠN TÚC MAI

(Con vô thừa nhận của Nghị Hách)

GIÔNG TỔ MỚI

TRƯỜNG GIANG PHÓNG SỰ TIỂU THUYẾT CỦA THƯƠNG SINH

(KỶ 2)

Chủ báo đua nhau mở mục chữ bới. Linh mục cũng viết báo chữ bới hay chủ trương nhiều mục chữ bới. Những kẻ làm nghề viết lách chữ bới được khen ngợi nhiệt liệt, được đốc xúi, được nê vì bông tương mình ghê gớm lắm, thừa thắng xông lên, chữ bới nát bấy xã hội, lời cả những người tốt, những người thiện chí ra mà chữ. Những người viết lách chữ bới chỉ là những kẻ đáng thương hại. Họ lý luận rằng các ông sư thuyết pháp còn lời nhau ra chữ bới nhau bằng đủ ngôn ngữ ba que xỏ lá; các ông linh mục bút chiến còn chữ nhau tận tình, lời cả thánh kinh ra mà hạ nhau; các ông dân biểu chữ nhau xài cả ngôn ngữ hạ lưu của dân kẻ chợ. Thi họ, đầu sống sượng, nham nhở, chẳng qua là tại... xã hội đời trụy.

Trên tuần báo Con Ong, hơn hai lần, bạn Lữ Hồ viết mạnh: Không thể dùng phát trần quét cầu tiêu được, phải dùng chổi chà. Chổi chà được mệnh danh là thơ văn trào phúng và cầu tiêu là xã hội. Ý kiến ngược hẳn với ý kiến của giáo sư Trương Công Cửu. Ông Cửu nói: Nếu xã hội bản như cái cầu tiêu, người quân tử phải xăn áo lên chui vào cầu tiêu mà quét dọn, không nên bỏ đi mai danh ần tích hay ngồi mà chữ đồng. Tiếc thay, xã hội chỉ có một người quân tử Trương Công Cửu nên bạn Lữ Hồ vẫn chủ trương dùng chổi chà, đừng thật xa mà quét cầu tiêu. Tức là chổi chà do ông ta vẽ ra và quét trên... bàn viết như tất cả những người viết trào phúng hôm nay.

Thưa quý vị,

Đề cho có về văn chương, chữ nghĩa, nên gọi thơ văn trào phúng hôm nay là văn chương chổi chà. Thứ văn chương chổi chà chỉ nhằm mục đích đập đổ sự nghiệp, đâm nát danh dự, phàm giá của thiên hạ chứ không nhằm mục đích xây dựng, cải thiện. Nói rộng hơn, thơ văn chổi chà vì xã hội mà quét rác dấy nhưng quét mạnh quá, rác phố này bay sang phố khác, thối um cả nước. Và chẳng quét được gì. Văn chương phải dẫn đến chân thiện mỹ! Văn chương chổi chà chỉ dẫn đến tội lỗi. Nghị luận tội lỗi của người khác không khó gì cả. Đưa người ta ra khỏi vòng tội lỗi mới khó. Thơ văn trào phúng hôm nay đã không có cái khả năng đó. Viết chằm biếm một người nào khiến người đó cũng tỉnh ngộ để cười mình và thấy lỗi bịch công việc dở, có hại mình đang theo đuổi, chẳng ngồi bút nào viết nổi. Chỉ có những ngòi bút cùn tháng năm cũ không cười trên những mục... cũ thiên hạ. Những người đủ khả năng cũ thiên hạ cười lại hướng tâm hài hước của nghệ thuật mình vào việc chữ bới, đồn dịch thù vào chân trường, gây cảm thù và phá nát tất cả. Đó là những con ngựa đâm nát đồng hoang cỏ cháy rồi đâm luôn cả đồng cỏ hoa màu.

Thưa quý vị,

Dù người ta có tự coi mình là " hậu truyền nhân " của Tú Xương, của Vũ Trọng Phụng, tôi nghĩ chưa nào đạt được cái ngông nhưng là cái ngông có học của Tú Xương. Cái ngông của người có học khác với cái ngông của kẻ mất dạy. Cho nên, chúng ta cứ nhắc hoài đến Tú Mỡ hay Tú Xương với những ngọn roi trào phúng tàn nhẫn, ác liệt song vẫn phảng

phất nhiều u hoài, thương sót cuộc đời. Chữ đời đề thương đời hay vì thương đời mà chữ đời. Và chữ đời đề khuyên răn đời mới gọi là sự "tối" của trào phúng. Còn cứ ngoác miệng ra chữ đời vì bảo tằm đời rồi dờ cái ngông của kẻ vô học thì không bao giờ là trào phúng cả. Thi bất tài. Tôi xin chứng minh ngay sự bất lực của trào phúng hôm nay. Thí dụ: Vũ Trọng Phụng không thêm chế ra đủ thứ ngôn ngữ sống sượng như trí thức chồn lù, trí thức tư lù, ông cũng không cần vung dao to búa lớn. Rất khách quan và bình tĩnh ông nguyền rũa giới trí thức thời đại ông thậm tệ bằng cách đưa thằng Xuân tóc đỏ, một thằng nhóc nhật bóng hạ lưu, để tiện lọt vào giới thượng lưu để trở thành một nhà trí thức vĩ đại được các bác sĩ chính cống cảm phục, được gắn huy chương được xưng tụng như vị anh hùng cứu quốc và duy trì hòa bình ở Đông Nam Á! Còn sự nguyền rũa nào ác độc hơn? Những người tự nhận là " hậu truyền nhân " của Vũ Trọng Phụng đã không bình tĩnh như họ Vũ, không có căn bản nghệ thuật thì khó mà bình tĩnh. Nên, thay vì viết, họ đã múa bút như những giác đầu sĩ La Mã. Họ được cõ vô tận tình, được reo hò nên tha hay giết đời thù. Và, nói theo ngôn ngữ của họ, họ đã hung hăng con bọ xít, múa bút loạn châu chấu, đánh đắm tối tăm mặt mũi kẻ thù của họ!

Nhưng những người chữ bới nổi tiếng, theo tôi biết, họ không phải là " sa địch", cũng chẳng có ác ý gì cả. Trừ một vài người coi sự chữ bới chữ nghĩa làm sở trường, làm sự nghiệp, làm nơi bắt bạt thì họ đều là kẻ vô tài. Nhà thơ Trần Dạ Từ đã nhiều lần khuyên tôi " Hãy nhường lối viết sống sượng của anh cho bọn vô tài ". Tôi nghĩ đúng. Chỉ những kẻ vô tài mới thích to miệng dả kích. Trong lãnh vực nào cũng có bọn này, kẻ cá lãnh vực văn chương nghệ thuật thuần túy. Những người khác vì nhu cầu của tòa soạn vì bị chủ báo hối thúc, o bế hay vì mưu sinh mà không dứt bỏ được, không thay đổi quan niệm được. Cứ đà hung hãn cũ, thơ văn hài hước mất hẳn tính chất hài hước. Và chỉ còn lại những hần học vô có, những miệt thị ác ý những bới móc vô tội vạ, những vấy bẩn bừa bãi không giúp ích gì cho xã hội nếu không muốn nói là có hại cho xã hội và tạo thêm bằng chứng để kẻ thù chung trưng ra khi cần bới bản xã hội chúng ta đang sống.

Thưa quý vị,

Bài hầu chuyện cùng quý vị này không phải là bài tự tố cáo mình, tự chữ mình để sám hối. Không, thưa quý vị, đây chỉ là những ý nghĩ chân thật của một người đã từng viết văn chổi chà và ghê tởm thứ văn chương chỉ nhằm tác dụng phá hoại này. Để kết luận, tôi xin được trích một đoạn trong một bài báo của Nguyễn Mạnh Côn sau đây:

Thỉnh thoảng người ta vẫn nhận thấy ảnh hưởng Vũ Trọng Phụng trong các phóng sự của vài nhà báo hôm nay... Ảnh hưởng có nhiều phần xấu hơn phần tốt, có thể không do ý muốn của người viết, mà do sự đòi hỏi của tòa báo. Đồng thời cũng bởi chiến tranh tái diễn chung quanh thủ đô Sài-gòn trở thành một ốc đảo đầy sa đọa. Trong tình trạng bị lay động dữ dội của tinh thần, cộng thêm vào sự đe dọa thường trực của súng đạn làm cho người

đọc báo — đọc nhật báo — đi tìm những tài liệu để dãi, có chứa đựng một phần sự thật có chứa đựng một phần sự bịa đặt. Giữa lúc đó, sự đòi hỏi của các tòa soạn tăng thêm rất nhanh, tạo thành nhiều cây bút mới.

Điều đáng tiếc là nhịp sống vội vã không cho phép người cầm bút suy tư nhiều và sáng tác thận trọng. Thay vì tìm kiếm những đề tài có chứa đựng sẵn ít nhiều giá trị nghịch lý ở trong, những cây bút viết phóng sự trong những năm gần đây không còn giữ được bao nhiêu " tác phong Vũ Trọng Phụng " nữa. Người viết phóng sự bị đòi hỏi " mọc " ra đề tài thế nào cho kịp số hôm sau. Giá trị tư tưởng, nghệ thuật không được tôn trọng nữa. Đề thay thế đức tính quyền rũ của văn chương tư tưởng Vũ Trọng Phụng, người ta tìm cách lôi cuốn độc giả bằng cách tấn công một cách bán công khai một số nhân vật mà, nhiều khi, người ta chỉ " nghe nói " có tội này, tội nọ. Người đọc báo bao giờ cũng thông minh, bao giờ cũng thích đọc những bài rĩa ròi, bới móc kẻ khác. Phóng sự trào phúng, từ một nghệ thuật cao và khó ở Vũ Trọng Phụng, trở thành công việc kiếm tiền, công việc quen tay trên một số nhật báo không nhỏ.

Sáu năm liền, tôi đã viết văn chương chổi chà. Nghĩ lại, tôi bắt giữ mình và ngưng ngưng vô tả. Nhưng không hề bị lương tâm cắn rứt. Vì tôi chưa có tình "chửi" một người nào để bắt đũa. Linh mục Nguyễn Quang Lâm là người đủ tư cách nhất phán xét Thương Sinh. Thuở mà những kẻ bị thời thế kết tội Cần Lao ác ôn, tự nhiên viết cho Xây Dựng, tôi trở thành ngòi bút... bênh vực chế độ cũ. Hung hăng nhất. Chân thành nhất. Dũng cảm nhất! Nhiều người chế độ cũ giàu lắm. Lại thêm được binh vực. Nhiều người chế độ cũ rét lắm. Rất sợ bị nhắc nhở như... thân cận của gia đình Tổng Thống Diệm. Vô số kẻ đã bị cách mạng vô. Về con họ chạy tới linh mục Nguyễn Quang Lâm, người từng được cái hân hạnh bị bà Ngô Đình Nhu không cho làm hiệu trưởng trường Nguyễn Bá Tông, cầu cứu. Giá chỉ cần... dọa bà Hoàng Bá Vinh, tôi chắc, bây giờ, đã có căn nhà bự mà ở. Xâm mình bảo vệ cho lẽ phải của Tòa Tổng Giám Mục trong vụ đất vườn cao su Phú Thọ thì thiên hạ đâu đâu chúng nó được hưởng cả ngàn thước đất ngon lành. Minh mang tiếng... đánh mướn giùm chủ đất ác ôn! Linh mục Nguyễn Quang Lâm cụ thử xem Tòa Tổng Giám Mục còn cái vì la nào, nói bán trả góp cho "chiến sĩ đuổi đất vườn cao su Phú Thọ" đi chứ. Ôi, nếu tôi biết ngày nay khu đất béo bở của Tòa Tổng Giám Mục đã trở thành vùng đất tội quy tụ đầy mèo, me mèo, lưu manh, trộm cắp thì tôi đã ủng hộ phe chiếm đất bất hợp pháp. Tôi định, từ một tuổi nào đó, hay tới ngày già từ nghề báo, tôi sẽ viết một cái *Hồi Ký* ghi lại đầy đủ những nét hào hùng giả tạo, những nét bi thảm thật sự của một Ký giả. Gọi là thân tặng những người bạn trẻ muốn viết báo. *Hồi Ký* còn ghi lại đầy đủ những nét đề tiện, bi đỗi, trắng đen, bịp bợm của bọn chủ báo. Tôi sẽ viết. Bất buộc phải viết. Ngày nào, tôi chắc không xa, những kẻ bắt tài vô tướng trong làng... chủ báo phải bị đào thải. Để những Ký giả chân chính làm chủ báo và làm chủ ngòi bút của mình.

(KỶ SAU TIẾP)

LÀM THẾ NÀO ĐỂ TRỞ THÀNH ĐỐI LẬP

★ TỪ ĐỐI LẬP KINH NIÊN ĐẾN ĐỐI LẬP GIAI ĐOẠN, ĐỐI LẬP GIẢ HIỆU, VÀ ĐỐI LẬP BẤT ĐẮC DÌ.

LÀM THẾ NÀO... ?

Mới đây, sau khi một nhật báo ở Thủ Đức tung ra loạt bài với cái tựa "làm thế nào để giết một Tổng Thống đã có hàng loạt cái tựa "làm thế nào" khác xuất hiện trong làng báo như: "làm thế nào để thành một Tổng Thống?", "Làm thế nào để khôi phục Tổng Thống thêm lần nữa?", "Làm thế nào để một Tổng Thống đứng bị giết", rồi "làm thế nào để giết một tờ báo?", "Làm thế nào để bán báo?" v.v... số trước, Con Ong có bài đàm thế nào cho khỏi bị lộn? Trước cái phong trào "làm thế nào" đang lên mạnh, hôm nay, Con Ong xin đề cập tới một vấn đề rất thời sự, "làm thế nào để trở thành đối lập?", vì vấn đề đối lập tại VN đang gây sôi nổi dư luận quốc nội và quốc tế.

Trước hết, cần phải nói ngay rằng, trong một nước đã gọi là dân chủ, thì điều cần thiết nhất, là phải có đối lập. Không có đối lập, thì không thể có dân chủ, hay chỉ có dân chủ giả hiệu, "Dân Chủ trình diễn". Một ngọn đèn điện chỉ sáng chói, khi có cả điện âm lẫn điện dương. Nếu chỉ có một dòng điện dương, thì bóng đèn chỉ để... chơi cho đẹp! Một nền dân chủ không thể sáng giá, nếu chỉ có chính lập mà thiếu đối lập.

Chính vì sự cần thiết đó, mà các nhà lập hiến để nghị cộng hòa, đã long trọng ghi nhận quyền đối lập trong điều 13 hiến pháp: "Quốc gia tôn trọng các quyền chính trị của mọi công dân, kể cả quyền tự do thỉnh nguyện, quyền đối lập công khai, bất bạo động và hợp pháp".

Chẳng những các nhà lập hiến tha thiết với đối lập như vậy, mà người lãnh đạo hành pháp của đệ nhị cộng hòa, là T. T. Thiệu, ngay sau khi nhậm chức, cũng đã nhiều lần kêu gọi sự thành hình của một lực lượng đối lập, nhưng rất tiếc, nếu đối lập của ta vẫn còn khi ấy thì hiện như hơi điện nhà đèn, khiến ngọn đèn dân chủ lập lòe như bóng ma trôi hoặc chỉ như ánh sáng từ... đít con đom đóm!

Sau đây, hãy xem các chánh khách của ta đã làm thế nào để trở thành đối lập?

ĐỐI LẬP KINH NIÊN

— Cần phân biệt "đối lập" với "chống đối". Đối lập là có chủ trương đường lối khác với chủ trương đường lối của người cầm quyền. Có hai cách đối lập, một cách có kế hoạch đường lối, một cách "gặp đâu đối đấy", hay còn gọi là (đối lập tùy hứng).

Người cầm quyền đương nhiên phải có chính sách. Chẳng hạn như về đối ngoại định làm như thế nào, về đối nội ra sao, về quốc phòng,

về vấn đề hòa bình v.v... nếu muốn đối lập một cách đáng hoàng, người đối lập cũng phải đưa ra chủ trương về đối nội, đối ngoại như vậy. Ví dụ ông Johnson chủ trương về đối ngoại, người Mỹ phải đóng vai trò "cảnh sát quốc tế", trong khi đám Kennedy lại chủ trương người Mỹ nên thu mình lại, để ưu tiên lo cho nước Mỹ v.v...

Loại thứ nhì là "đối lập tùy hứng", "gặp đâu đối đấy", nghĩa là người đối lập không đưa ra một chủ trương đường lối toàn diện, mà chỉ nhè những sơ hở của chánh quyền mà phang. Và chánh quyền làm gì cũng phang hết. Cầm làm bánh Trung Thu, phang. Cho làm bánh Trung Thu, phang nữa!

Cũng cần phân biệt: đối lập để cầm quyền, và đối lập kinh niên. Có những người chỉ đóng vai trò đối lập khi không được cầm quyền. Còn khi được mời tham chánh, hoặc đắc cử qua một cuộc bầu cử để nắm quyền, thì thôi không đối lập nữa. Và như vậy, là đối lập để cầm quyền. Còn có những người đối lập chỉ để mà đối lập. Đối lập với tất cả mọi Chánh Phủ. Ví dụ như nghị sĩ Fulbright của Mỹ, đối lập với cả Johnson lẫn Nixon.

Sự khác biệt giữa "đối lập" với "chống chánh phủ", là đối lập có khi đồng ý với Chánh Phủ về những việc làm của Chánh Phủ mà ai cũng phải công nhận là phải. Còn "chống chánh phủ", thì chỉ tìm cách phá chánh quyền, bằng bất cứ giá nào. Đối lập, tức là có lập trường khác với chánh phủ, đó là một quyền căn bản về chánh trị. Nhưng phá chánh quyền hợp pháp, là một tội phạm về hình luật.

Tại nước ta, dưới thời Pháp thuộc, chỉ có các nhà ái quốc chống chánh quyền để dành độc lập cho đất nước, chứ không có đối lập. Vì một lẽ dễ hiểu, là thời bấy giờ, quyền đối lập không được thừa nhận, nên không thể có đối lập, mà chỉ có chống đối ngầm ngầm.

Mặt Trần Giải Phóng miền Nam hiện nay, là một tổ chức có chủ trương phá chánh quyền hợp pháp của Nam VN, chứ không phải là một tổ chức đối lập. Rất tiếc là ngay trong hàng ngũ lãnh đạo quốc gia, lại có những người coi tổ chức phá hoại này như một thành phần đối lập, và Ngoại Trưởng Lâm đồng hóa những người đối lập với MTGP. Nghĩa là người ta đã làm "đối lập" với "chống đối phá hoại". coi những kẻ phá hoại như đối lập và coi những người đối lập như kẻ kẻ phá hoại!

ĐỐT ĐUỐC ĐI TÌM ĐỐI LẬP

Trong một bài bình luận

được truyền đi vào tối 11-1-70, Đài BBC Luân Đôn đã nhận định rằng: "hiện nay chánh phủ VNCH vẫn chưa cảm thấy có đối thủ thực sự nảy sinh từ những phần tử chính trị đối lập ở Saigon."

Nhận định của đài BBC có đúng không? Thật ra, hai chữ "đối lập" được nhắc nhở tới khá nhiều tại VN. Nhất là trong mỗi kỳ tuyển cử, có rất nhiều người vô ngục tự xưng là đối lập. Ví dụ, trong cuộc bầu cử Tổng Thống năm 1967, có tới 10 trong số 11 liên danh tự xưng là đối lập. Nhưng sau bầu cử, những người đối lập thất cử lại cộng tác chặt chẽ với chánh quyền. Ông Trần Văn Hương làm Thủ Tướng, Các "lãnh tụ" Hà Thúc Ký, Vũ Hồng Khanh nhập đảng của Tổng Thống, ông Đốc Đán hai lần làm Quốc vụ Khanh, và tỏ ra rất "có hiếu" với Tổng Thống. Coi như thái độ đối lập trong khi tranh cử đã chấm dứt.

Và nhiều dân biểu Nghị Sĩ, khi tranh cử thì có vẻ đối lập háng hăm, nhưng sau đó, nhiều người lại bị mang tiếng là hùng hục chạy theo hành pháp. Chẳng hiểu có được ăn cái giải gì không?

Về đảng phái, dưới thời đất nước bị lệ thuộc, có rất nhiều đảng bí mật chống chánh quyền với mục đích dành độc lập cho xứ sở, và tự do cho toàn dân. Nhưng từ ngày nước ta hết bị lệ thuộc, thì độc lập, tự do dân chủ và no ấm cho toàn dân, là mục tiêu chung của mọi người, và trước tiên, là mục tiêu của kẻ cầm quyền, khi các đảng phái cũ tự nhiên... hết mục tiêu tranh đấu, và... không còn chỗ đứng! Thành ra bao nhiêu đảng phái với hào quang sáng chói thời kỳ bí mật, đã trở thành một "uyên thoại". Khi ra hoạt động công khai. Y như thân phận của những con "ma cà rồng Dracula", trong bóng tối thì hành tung thật khủng khiếp, nhưng khi ra ánh sáng mặt trời, thì tan biến thành mây khói! Nói lên điều này có thể làm đau lòng các đàn anh các em một đời tranh đấu cho cách mạng, nhưng - là một sự thật đau lòng - thế chối cái.

Nên không thể trông mong vào các đảng phái cũ có thể đóng vai trò đối lập hữu hiệu.

Hiện nay có một chánh đảng công khai, tự xưng là đối lập. Đó là "phong trào Quốc Gia Cấp Tiến". Đảng này có một đường lối chống cộng thật tích cực, đó là điều đáng quý. Trong tình thế hiện tại, chống cộng là mục tiêu chung của toàn dân, là sự sống còn của đất nước, nên không thể chấp nhận

đối lập với chánh quyền chống cộng, bằng cách... không chống cộng, hay làm lợi cho Cộng Sản. Cho nên, nếu quả thật đảng Cấp Tiến đối lập thực sự với chánh quyền, đó là điều đáng quý. Vì như vậy là đối lập "trong mục tiêu chống cộng", chứ không phải đối lập để làm lợi cho địch.

Nhưng dư luận lại như ngờ vực tính cách đối lập của đảng này. Những yếu tố làm cho người ta nghi ngờ, là ông Đảng Trưởng đảng đối lập lại chính là ông viện Trưởng Học Viện Quốc Gia hành chánh, một viên chức dưới quyền chỉ huy của chánh phủ, được chánh phủ tin nhiệm để đào tạo những công chức phục vụ trong guồng máy cai trị. Bên Anh Quốc, lãnh tụ đối lập được ăn lương của nhà nước. Nhưng ăn lương với tư cách lãnh tụ đối lập, chứ không phải với tư cách viên chức của chánh quyền.

Ngoài ra, một nhân vật quan trọng khác của đảng này lại được chánh phủ chọn vào thành phần phái đoàn của chánh phủ tham dự Hòa đàm Balé. Hơn nữa, trong dịp cải tổ chánh phủ 3 tháng trước, đảng này đã được tham khảo ý kiến. Không phải tham khảo với tư cách một đảng đối lập cho ý kiến nên thành lập một Chánh phủ như thế nào, mà tham khảo vì mục đích mời đại diện đảng này tham dự Chính phủ. Và khi các điều kiện không được thỏa mãn, mới không có sự tham dự. Đã gọi là đối lập chân chính, thì một là cầm quyền, hai là đối lập, chứ không thể có chuyện đặt điều kiện tham dự, hay thỏa hiệp.

Đối lập để thỏa hiệp, một là đối lập "cò mồi", hai là đối lập giả hiệu.

ĐỐI LẬP

ĐỂ... TRANH PHIẾU

Theo tin tức các báo mới đăng tải, thì khối Dân Tộc tại Thượng Viện do NS Trần Văn Đôn cầm đầu, sắp tổ chức một cuộc họp báo, để xác định sẽ giữ tư thế đối lập với Chánh Phủ, chỉ đứng trên lập trường Dân Tộc, đặc biệt là không chú trọng đứng giữa, đứng trên đứng dưới hay đứng bên tả bên hữu gì cả.

Đây chính là trường hợp "làm thế nào để trở thành đối lập" lý kỳ hơn cả.

Khi tướng Thiệu là Chủ Tịch UBĐQ và Tướng Kỳ là Chủ Tịch UBHTU, thì Cựu Tướng Đôn là bạn thân của Tướng Kỳ. Cho nên, sự thân thiết này có nghĩa là thân với chánh quyền của hai tướng Thiệu Kỳ.

Tuy có cuộc bầu cử Tổng Thống năm 1967, nhưng

Chánh quyền hiện nay chỉ khác trước về mặt pháp lý, còn thực tế, cũng chỉ là một sự nối tiếp của chánh quyền trước.

Sau biến cố Tết Mậu Thân Tướng Đôn lập "Lực Lượng Cứu Nguy Dân Tộc". Chưa bao giờ lực lượng này tuyên bố đối lập với Chánh quyền trái lại, còn có về thân chánh quyền là khác. Trong nhiều dịp, Tướng Đôn đã xuất hiện trước đám đông cùng với T.T. Thiệu.

Rồi sau khi T.T. Thiệu kêu gọi một sự tập hợp đảng phái, một Liên Minh Dân Tộc Dân Chủ Xã Hội đã ra đời rất linh đình tại trụ sở TLĐLCVN ở đường Lê Văn Duyệt. Lực Lượng của Tướng Đôn đóng vai trò chủ chốt trong liên minh này. Và Liên minh này rõ ràng thân chánh quyền, vì lẽ ra mắt của Liên Minh, đã có sự tham dự "bất ngờ" của cả Tổng Thống và Phó Tổng Thống. Chỉ có một sự liên hệ thân thiết, mới có tham viếng "bất ngờ". Nếu T.T. và P.T.T. thăm một đoàn thể đối lập, thì bao giờ cũng diễn ra một cách chính thức, theo đúng lễ nghi có chuẩn bị từ trước.

Kể từ đây, tướng Đôn bắt đầu có lời tuyên bố chỉ trích Tổng Thống Thiệu, Nhưng ông vẫn chưa nói tới vị thế đối lập.

Vào dịp kỷ niệm Cách Mạng 1-11 ông Đôn ra tuyên ngôn Chủ trương Nam VN đứng vào Khối các QG không liên kết, vẫn quen gọi là khối thứ ba. Vì kết tội là đứng giữa, là trung lập, ông ra lời minh xác là không có đứng giữa hay trung lập, mà chỉ đứng ngoài, hay đứng trên. Nhưng mới đây, T.T. Thiệu lại kết tội cả đứng ngoài lẫn đứng trên, đều là phản quốc.

Bây giờ thì khối Dân Tộc Thượng Viện ra đời và minh xác không chú trọng đứng giữa, đứng trên đứng dưới hay tả hữu gì cả. Và Chính thức nhận vị thế đối lập.

Được biết khối Dân Tộc là hậu thân của khối Cộng Hòa. Khối này mới được thành lập sau cuộc rút thăm ra đi tại TV, và gồm đa số những nghị sĩ rút phải thăm 3 năm. Đặc biệt khối đối lập này có sự tham dự của NS Phạm Nam Sách, một ủy viên lãnh đạo của đảng Đại Việt Hà Thúc Ký. Đảng này có chân trong Mặt Trận 6 đảng (còn 5) do T.T. Thiệu lãnh đạo.

Sau khi đã biết "làm thế nào để trở thành đối lập", người ta có thể dễ dàng trả lời câu hỏi làm thế nào để một chánh khách khỏi trở thành đối lập... ?

GAI SI

Tại sao nhà nước chưa nâng kế hoạch « GÂY GIỐNG » LÊN HÀNG QUỐC SÁCH ?

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

Yêu cầu Tòa án đừng phạt tù MỘT CÔNG DÂN... TỐT NHƯ ÔNG NÀY

★ Chẳng những thế, cơ quan bài trừ hàng lậu còn ân thưởng ông ta là khác.

SÈ GHÈNH.— Theo tin các báo thì sáng 10-1, có người đàn ông tên là Nguyễn phước Hùng 52 tuổi, chủ tiệm chụp hình Ánh Sáng ở số 6C đường Cần Giuộc đã bị giải tới Tòa và sau đó bị giải qua phòng dự thẩm để điều tra bắt tặc.

Nguyên nhân như sau : ông Hùng có vợ bé là bà Nguyễn thị L, lấy nhau đã 10 năm. Cách đây 5 năm em ruột bà L là Nguyễn thị B 15 tuổi ở quê lên ở với «anh chị». Thấy em vợ thơm như mít, Hùng liền bắt cô B vào ngủ chung giường với vợ chồng y. Những lúc y «ấy» y bắt cô B ngồi chống mắt lên mà nhìn, nhằm mục đích kích thích cô này.

Cuối cùng, sau vài lần dọa nạt thêm, Hùng đã «ấy» được cô B. Ngoài ra Hùng cũng đã «ấy» luôn cô cháu gái 16 tuổi, và nhiều cô đến làm công cho Hùng đều bị y «ấy» hết trội.

Nội vụ vợ lớn vì bà L và mẹ của bà đã đi có bớt. Do đó Hùng bị giải tòa, và chắc chắn sẽ bị xét xử.

Không biết tòa sẽ xử thế nào. Nhưng cứ theo như «đư luận» thì ông Hùng này đáng được chính phủ «ân thưởng» và đáng được tòa... tha bổng.

«Đư luận» đã nêu ra những lý luận «vững chắc» như sau :

1) Đều...Kích thích cô B, nếu là những người khác hẳn sẽ dùng xúc cù là nhát bản. Món này là đó quốc cấm lậu thuế. Ông Hùng không thấy xài xúc cù là nhát tức là ông muốn tầy chay đồ quốc cấm, lậu thuế. Kẻ biết tầy chay đồ quốc cấm lậu thuế, là một công dân tốt.

2) Sau khi cứ phải chống mắt lên mà nhìn cảnh «ấy nhau» huỳnh huỵch như thế, thì đến thánh cũng bị kích thích chứ đừng nói là cô B, Theo sách về sinh lý học, bị kích thích mà không được «ấy» tụt suyết thì hại óc lắm.

Bị hoài có thể phát điên. Ông Hùng biết rõ điều đó, nên đã «giúp» cô B thoát cảnh hóa điên, như vậy, ông Hùng là người anh re... tốt.

3) Ông Hùng lại «ấy» luôn cả các cô làm công, điều đó chứng tỏ ông không tị hiềm phân biệt chủ, tớ. Thế là một ông chủ tốt.

Thiết tưởng một người có đến 3 cái tốt mà Tòa lại bắt tù thì... ường quá.

ĐỀ ÔNG Đ.S. MỄO ĐỌC CHO VUI

TIN THƯỜNG.— Nhật báo Quyết Tiến, số ra ngày 13-1 trong mục « Ghi vôi » đã ghi một đoạn trong diễn văn của nữ sĩ Nhã Ca rằng « Người Mỹ đã hứa sẽ trừng tu những đồ nát (ở Huế). Nhưng đến nay lời hứa đã bay theo gió » và, người phụ trách mục « ghi vôi » viết là « ghi đề ông đại sứ Hoa kỳ Bunker đọc cho vui ».

Ghi cho ông đại sứ Mễo đọc mà lại ghi bằng tiếng Anamta thì ông đại sứ đọc thế chớ nào được. Muốn cho ông đại sứ mễo đọc thì phải dịch ra tiếng mễo đàng hoàng như thế này :

American promised repair ruin. But, come now promise gone with the wind.

LỘN MỀ CÁI GI... NÓ ÁM

Sáng 12-1-70, Dân Biểu liên lạc với CS (HV biểu quyết như thế) Trần ngọc Châu đã thỉnh linh mở một phát họp báo du kích để biểu diễn... cái dốt của ông.

Khi tuyên bố với các ký giả về cuộc vận động lập kiến nghị tại HV hiện nay, ông Châu đã nói rằng : « Một bản kiến nghị với 102 chữ ký cũng không có giá trị và chính cụ Nguyễn văn Huyền chủ tịch TV cũng đồng quan điểm với ông về vấn đề này ».

Riêng Hoàng Nham không tin là cụ Huyền... dốt như ông Châu đã gán ghép. Có thể là ông Châu đã « thấy sang bắt quàng làm họ », khiến về tinh đã lòi cụ Huyền vào cùng một cái... dốt với ông ta.

Bởi vì điều 38 Hiến pháp gồm 4 khoản, thì các khoản 1,2,3 đã ghi rõ như sau :

- ★ Nếu thực thi đúng đắn «chủ thuyết con lai» của ông Tổng Xá chả mấy hồi nước Anam sẽ... khá.
- ★ Dân ta vốn ẻo uột và ngu xuẩn cần phải mau mau... đổi giống.

SÈGHÈNH. Tối 11-1, Hội Văn Hóa Bình Dân đã tổ chức lễ kỷ niệm 15 năm thành lập hội VHBD. Đến dự có đông dân biểu nghị sĩ, văn nghệ sĩ, ngoại giao đoàn; phía hành pháp có 2 ông tổng trưởng thông tin và xã hội.

Trong dịp này, ông Tổng Trưởng Xã Hội đã tái xác nhận «chủ thuyết con lai» của ông, một lần nữa ông Tổng Trưởng xác nhận lại rằng ông chủ trương «cố giữ lại tất cả con lai các giống lai VN, dù đó không phải là quốc sách như Nhật Bản đã áp dụng. Nhưng việc giữ lại như vậy, ngoài lý do nhân đạo, còn có lợi cho dân tộc ta, vì như vậy lần hồi, dân VN sẽ to con và thông minh hơn.

Cũng nên nhắc lại, trước đây ông Tổng Trưởng đã từng một lần đề cao «chủ thuyết con lai» này, và đư luận đã chê kịch liệt. Chỉ có «chị em ta» hoan hô.

Bị chê kịch liệt như thế mà ông «Tổng Xá» vẫn hiện ngang tái xác nhận thì phải kể ông là người... can đảm.

Ngoài ra, khi mà ông «Tổng Xá» cứ nâng nặc ồm chặt lấy «chủ thuyết con lai» của ông, thì hẳn ông cũng phải có một lý do... thâm kín nào đó chưa tiện nói ra.

Theo thuyết của ông «Tổng Xá» thì dân Anamta vốn ẻo uột, và ngu xuẩn. Chỉ có ngoại nhân mới to con và thông minh. Chính các cụ nhà ta ngày xưa cũng đã nghĩ tới điều này, hóa cho nên mới có cảnh ngoại nhân Tàu Phù sang «giúp» một 1000 năm,

và sau đó, tới ngoại nhân thực dân mũi lõ «chơi» 100 năm

Nhưng rất tiếc, thời đó, đàn bà Anamta còn... nhát quá xá, nên công việc «gây giống» không có kết quả mỹ mãn. Có nhiều phụ nữ ta còn «ngu» tới nỗi lỡ bị Tây nó «gây giống» ngang xương, thì bèn tự tử.

Bi giờ, vì muốn tiếp nối trang lịch sử 1000 năm và 100 năm đó ông «Tổng Xá» quyết chí đầy mạnh phong trào «gây giống». Theo ông, ngày nay công việc «gây giống» sẽ có lợi hơn xưa nhiều.

Ngày xưa ho ạc chỉ có trần xi Tàu phù, hoặc chỉ có Tây Thực Dân, còn ngày nay chúng ta có sẵn đủ mọi giống tốt : Nào cũng da đỏ, cũng da đen, Đại Hàn, Nhật Bản, Tân Tây Lan, Úc Đại Lợi, Thái, Phi luật Tân v.v...

Nếu đàn bà Anamta mà biết lo cho tương lai nòi giống, thì phải thi đua thực hiện chủ thuyết con lai của ông tổng xá. Chả mấy hồi, dân Anamta sẽ trở nên to con, thông minh, và qui hóa nhất là lúc đó chúng ta có quyền đòi cái tên Anam thành... Tạt Chung Quốc.

Đối với một «sáng kiến» hay ho như vậy, lẽ ra dân chúng phải hơ ửng ửng nhiệt liệt. Thế mà không hiểu tại sao đư luận cứ đá kích.

Và, cũng không hiểu tại sao nhà nước chưa chịu nâng kế hoạch «gây giống» của ông Tổng Xá lên hàng quốc sách.

trọng tội.

Nay tới giai đoạn 11. Một kiến nghị đang được xin chữ ký; Đã có 80 chữ ký. Theo khoản 2 điều 38 HP chỉ cần 2/3 tổng số DB, tức là 92 chữ ký là kiến nghị đó là hội đủ túc số để có một giá trị quyết định về việc triệu tập một phiên họp khoáng đại nhằm thảo luận và biểu quyết truất quyền DB phạm trọng tội.

Như vậy thì làm sao có thể nói được như ông Châu rằng «bản kiến nghị dù có 102 chữ ký» cũng không có giá trị?

Phải dốt lắm thì mới nói như vậy. Hoặc giả trước kia không dốt mấy, nhưng nay vì «mề mẩn người» hóa dốt, như các cụ thường nói «phàm (cái gì) nó ám cũng mề mẩn người».

Nếu đúng ông Châu đã vì «mề mẩn người» mà hóa... dốt, thì lỗi là do «chị em ta» họ Kiều đã «ám» ông nặng quá,

YKCO

HAI CÁI «XUI» CỦA Á Q
— Trong một phiên họp cuối năm của Phật Giáo Ấn Quang quy tụ lối 200 đại diện Phật giáo ở các quận Đô Thành, Thượng Tòa Huyện Quang, tổng thư ký viện Hóa Đạo (Á Q) đã than phiền có một số người đã lợi dụng, nhân danh GH Ấn Quang nhận tiền của ngoại quốc qua trung gian các ngân hàng tại VN.

Một cách ngay tình mà nói thì «những kẻ nào đó» đã nhân danh GH Ấn Quang nhận tiền của ngoại quốc, quả là bọn gan cùng minh; và bọn ngoại quốc nào đó đã đưa tiền cho những kẻ mạo danh kia đúng là... ngu hơn chớ.

Trước hết, ai mà chả biết những vị chân tu, đạo cao đức trọng, bụi hồng trần đã rũ sạch boong thì không đời nào còn thêm tới cái bã danh lợi, tiền bạc đối với các vị chân tu khác nào như... có rác.

Khởi Ấn Quang gồm những ĐĐ, TT là những vị chân tu thì dĩ nhiên chả đời nào thêm tiền.

Vậy thì kẻ nào nhân danh Á Q mà nhận tiền, rõ ràng là kẻ gian, Cái «đuôi gian» đã lòi ra như thế, thì có ngu đến như bọn Con Ong cũng phải nhận ra,

Thế mà vẫn có kẻ dám nhân danh Á Q để nhận tiền, dù biết kẻ đó phải là... mặt sứa gan hùm. Như đã trình bày ở trên, mạo danh một cá nhân nào, hoặc một chính đảng nào để mà «vòi tiền» thì còn có lý, chứ lại mạo danh một khối toàn những vị chề tiền để đi «vòi tiền» là một điều khờ khạo vô cùng.

Thế nhưng, cứ theo lời than phiền của TT Huyện Q quang, thì đã có kẻ làm cái việc khờ khạo đó, và làm một cách có hiệu quả.

Có kẻ vòi được tiền, tất phải có kẻ đã chi tiền. Chi tiền cho một kẻ mạo danh đã là ngu. Đàng này lại chỉ cho một kẻ mạo danh... không đúng chỗ, thì đúng là ngu hơn chớ.

— Giả thử như bây giờ có một phát từ chạy tới nhà một phát từ khác mà «lừa» rằng: này, Thầy sai tôi tới bảo bác biểu Thầy một cái lược để Thầy... chải đầu», thì liệu có ai tin được không?

— Cái vụ «nhân danh» trên đây đúng là một cái... xui của ÁQ. Năm hết tết đến mà quý thầy bị một phát như thế quả là đau, thế mà chưa hết đầu. Họạ vớ đơn chí mà. Khối ÁQ lại vừa bị một cái xui nữa do ông DB Dương văn Thụy mang tới.

Cả kê dê ngỗng

Người đàn bà nổi tiếng

Buổi sáng chủ nhật 11-1, tôi đã đi dự một buổi phát hành sách của một nữ sĩ. Buổi phát hành sách, có mặt rất nhiều quý vị có danh và có tiền. Lúc tôi tới, thì vừa đúng lúc đọc tên một ông dân biểu, mua một cuốn sách có chữ ký của nữ sĩ với một số tiền khá lớn. Người bạn đứng bên cạnh nói với tôi:

— Ông này có một thành tích ghê gớm về khảo cổ, đặc biệt là về hai pho tượng Chăm. Còn một thành tích nữa là ông ta có tài nuốt. Hồi Tết Mậu Thân, ông ta đã nuốt thê dân biểu trong xi-líp, rồi lúc bị V. C. khám quá, ông ta mới ra rồi nuốt.

— Bây giờ, ông ta mà biểu diễn một màn mua cuốn sách này rồi nuốt hết mới tài...

Mấy thằng chúng tôi đứng bàn tán về "giải khấn số cho Huế". Máy quay phim chạy sè sè. Đền chiếu chạy dần về phía chúng tôi. Tên Huy Cường, một tài tử xi-la ma, mặc cỡ, quay mặt đi, vì sự xuất hiện của hắn ở đây, không hấp dẫn bằng bộ áo vàng nhà tu của ông nhà văn Nguyễn Hữu Hiệu. Nhìn ông chồng của bà nữ sĩ chạy lảng sang, bắt tay ông lớn này một cái, cười tinh với vài vắn hữu tới chơi một phát, rồi mới mà đưa sách, đếm tiền... Và đột nhiên, tôi bỗng nổi lòng thương hại cho những người chồng có được bà vợ nổi tiếng hơn chồng.

Tôi có rất nhiều người bạn, có vợ là nữ sĩ. Cũng có một đời sống hạnh phúc, không khác gì những cặp vợ chồng khác. Cả hai người cùng làm một nghề, nên nhiều khi cũng có những trục trặc kỹ thuật. Có tờ báo, chỉ mời vợ viết mà không mời chồng viết. Như vậy là lại có chuyện buồn cho đức ông chồng. Nhưng ngược lại, có tờ báo chỉ mời chồng viết, mà không mời vợ... Người vợ bên kiếm hết cách để chê tờ báo đó. Và, muốn sống có hạnh phúc, hai vợ chồng phải ra một ước lệ, là không bao giờ bàn tới chuyện văn chương.

Đời sống kiếm ước bây giờ thật khó khăn. Tôi muốn nói là từ khi chưa có kiếm ước, cuộc sống đã khó khăn rồi. Hai vợ chồng phải cùng đi làm, mới mong giữ nổi mức sống gia đình cho phong lưu một chút. Phong lưu có nghĩa là không có nợ nần. Rồi lũ con cái ở nhà, được giao cho bà nội, bà ngoại, với mọi niềm ân hận ghê gớm. Người già không được nghỉ ngơi. Những đứa trẻ không một bàn tay bà mẹ săn sóc. Tình trạng xã hội này, không cho phép chúng ta trở lại nếp sống thái bình, để ai làm công việc của người đó. Người đàn ông thì đi cây. Người đàn bà thì chăn tằm, dệt vải... Bây giờ, mọi trật tự xã hội đã đảo lộn. Người đàn bà thường kiếm nhiều tiền hơn chồng, vì người chồng đang vất vả với chuyện đi lính và hợp lệ tình trạng quân dịch... Khi mà người vợ đã lấn quyền của người chồng, thì hạnh phúc gia đình khó mà giữ được.

Tôi muốn quên đi những người đàn bà nữ sĩ, mà gần đây, một bạn nhà văn của tôi, anh Trần Phong Giao, đã bị một đôn hội chợ, đánh cho vỡ mày, vỡ mặt. Câu "kính nhi viễn chi" mà Tô Thùy Yên dặn dò tôi, lúc nào cũng như còn mới hôm qua. Đàn bà viết văn là những đấng quý thân. Ta nên nhớ rằng "đức quý thân thịnh lâm thay" (Ta nên kính mà tránh xa). Tôi cũng quên đi những người đàn bà làm sô-mê. Tiền lương về những dịch vụ mà họ kiếm được,

đủ để đốt tôi thành một đống tro tàn, mà có hốt trọn cả thì hải, dựng cũng không đầy một chiếc lá đa. Trai thời loạn, gái thời bình. Nhưng ở cái thời loạn này, thằng con trai là tôi, đã không gặp thời. Và còn rất nhiều kẻ như tôi, cũng chẳng gặp thời.

Đàn ông chúng tôi ở thời này, đã chịu xuống nước rất nhiều, khi còn thời Đệ Nhất Cộng Hòa, bà dân biểu giáo làng, có tên là Nguyễn thị Phòng, đã tuyên bố một câu rất đáng đồng tiền bát gạo: Đàn bà đẻ ra đàn ông. Từ ngày đó, đàn ông đã chịu lép vế. Từ ngày xưa, đàn ông lúc nào cũng muốn ở trên đàn bà. Những lời nói về đàn bà, thường là những lời khinh miệt "hạng người đái không qua khỏi đầu ngọn cỏ", "đàn bà không thể dạy dỗ" (phụ nhân nan hóa), mặc nhiên đã đặt đàn bà vào giai cấp đàn bà. Bây giờ, thì khác hẳn...

Đàn bà nổi tiếng trong chính trường, hiện nay, chúng tôi điếm mặt được năm bà. Đó là những bà, những cô trong thượng, hạ viện. Cả năm người, đều có sắc thái riêng, chẳng ai giống ai. Mỗi người một vẻ, mười phen vẹn mười...

Có một điều lạ làm cho tôi ngạc nhiên, là hai bà ở tầng trên là bà Nguyễn văn Thơ và Nguyễn phước Đại, đều dùng tên của chồng. Còn ba bà ở tầng dưới thì dùng tên mình, tên mà cha mẹ đặt cho, trên giấy khai sinh. Chỉ cần một chi tiết nhỏ ấy, cũng thấy rằng hai bà thượng viện kém xa ba bà hạ viện.

Cách đây vài ngày, tôi được chiêm ngưỡng bà Nguyễn văn Thơ, trên màn ảnh truyền hình, để nghe bà phát ngôn về sự giáo dục sinh lý cho trẻ nít. Đôi mắt bà cười rất tinh. Bà Nguyễn văn Thơ, tên là Nguyệt Minh, mà trong một số báo đã lâu rồi, Con Ong đã đặt tên cho bà là Trăng Sáng Vườn Chè. Chuyện ấy xảy ra khi ông Nguyễn văn Thơ còn làm Tổng Trưởng Giáo Dục, thời kỳ mà cái bằng Tú tài đã được ông già gân phong thêm cho cái đuôi là Tú tài đi điếm. Ngày đó, có nhiều người khuyên ông Tổng Trưởng nên từ chức. Và ông Tổng Trưởng thì lưỡng lự, ở cái thế đứng giữa, nửa muốn ở lại, nửa muốn đi. Báo chí bên làm một phát phỏng vấn bà Tổng Trưởng, thì được bà trả lời:

— Với tư cách nghị sĩ thì tôi khuyên chồng tôi rút ra, nhưng với tư cách là vợ thì tôi lại khuyên chồng tôi đừng rút ra.

Câu tuyên bố ấy đã gợi ý cho thằng Hìm, khi vẽ bức tranh Trăng Sáng Vườn Chè "Anh chưa từ chức thì chưa động phòng". Bà Nghị Thơ rút được lá thăm 6 năm. Còn Bà Đại rút được lá thăm 3 năm. Số của bà Đại xui thật. Nghe đầu hiện nay bà đang ở tình trạng chồng chê và chê chồng. Mỗi tình bác sĩ, luật sư, không có thuốc nào chữa được nữa sao?... không có luật nào để hòa giải nữa sao?... Các ông Nghị trọn mùa và nửa mùa, trong ngày bắt thăm, đã lợi dụng tình cảnh "ruộng không, nhà trống" của bà, để "hìn" lên đôi má của bà hơi kỹ. Cả ông Nghị Tàu Tăng cũng đi một đường "ung hộ một tí". Làm cho bà Đại, lúc về nhà phải rửa mặt hết cả một bánh xà bông mà vẫn chưa hết mùi mồm các ông Nghị. Thật là một tai vạ mà "hậu quả không biết đâu mà lường được".

Bà Nghị Đại và bà Nghị Thơ, dù sao vẫn chưa được nổi tiếng bằng ba bà Hạ Viện. Có lẽ vì hai bà này mượn tên của đức ông chồng, nên không thể có những hành động

của một cao thủ võ lâm, tấn công bằng chiêu thức "vô chiêu thắng hữu chiêu". Gân đây nhất, người đàn bà nổi tiếng của thế kỷ, phải kể đến bà dân biểu Kiều Mộng Thu.

Trước khi là dân biểu, bà Kiều đã là một nữ sĩ. Cả hai thứ đề nặng trên người một người đàn bà, thì tất nhiên, người đàn bà đó phải nặng ký lắm. Mà bà Kiều nặng ký thật. Tác phẩm "Lá đỏ trên mười đầu ngón tay", là một tập thơ giá trị được xếp ngang hàng với tập thơ "Lao trung lãnh vận". Người đọc thơ, thắc mắc không hiểu rằng, "lá đỏ" ở đây là lá đa, lá tre, lá vông hay lá lúa?... Thi sĩ vốn là con người bi hiểm. Thi ta cũng đành hiểu là lá gì thì cũng thế.

Ngày mấy nữ sĩ người Huế tuyên chiến với một nhà văn, bà Kiều cũng nhảy vào ăn cỗ, tuy rằng trong máu của bà chẳng có một tí ti nào máu Huế. Chỗ nào cũng có bà Kiều. Ông thầy Thiên Minh bị ra tòa, bà Kiều đứng ở phía dưới, khóc ướt hết mười ba chiếc khăn mùi soa. Nhiều thằng đứng gần đó, đã nói rằng chỉ có ba chiếc là thấm nước, chảy ra từ mắt, còn mười chiếc thì thấm nước, chảy ra từ hai bên nách. Bà Kiều đã làm thơ: Tôi khóc, nước mắt chảy ướt đôi hai nách...

Tôi đã gặp bà Kiều chừng ba lần. Tôi phải chịu bà Kiều, thật đáng là cần quốc anh hùng. Khi người đứng đầu cả nước tuyên bố về bà con chó, người ta thấy bà Kiều "đi" với ông dân biểu Trần Ngọc Châu. Thiên hạ nghĩ rằng bà Kiều đã bị ông Trần Ngọc Châu móc nối. Nhưng khi được hỏi về cái "đụ" đó, bà Kiều trả lời một cách rất anh dũng:

— Sức mẩy mà móc nối... Ngồi chung với nhau một xe hơi, thì may ra chỉ móc được thoi, chứ làm sao mà nối được.

Bà Kiều nói thế thì chúng ta cũng đành tin là thế. Hiện nay, ông Trần Ngọc Châu đang được ở một chỗ rất an ninh. Ông ta lên cơn rét rồi, dù rằng ông ta có Báo Quốc Huân Chương, có vài ba ngôi sao vàng, đồng, bạc, chi... Ông ta khoe như vậy, cũng là một cách chửi Nhà Nước, trong vụ cấp phát huy chương. Bà Kiều thì nói mua hai con chó béc giê, lớn bằng cỡ con bò. Không hiểu bà ta mua thêm hai con chó để làm gì?... Để bảo vệ cho chó hay là để cho chó có bạn?... Đó cũng là một bí hiểm như bài thơ "Lá Đỏ" vậy.

Mới gần đây, Bà Kiều lại càng nổi tiếng trong vụ rút súng bắn ông dân biểu áo đen, đi xe Fiat đỏ là ông Nguyễn Thế Linh. Ngày hôm đó, bà quên mang súng. Móc ra, móc vào, móc tới, móc lui, mà không lòi ra được khẩu súng. Bà bèn vớ lấy khẩu súng của ông dân biểu ngồi bên cạnh, nhưng kẹt cái bao da cài kỹ quá, súng không lòi ra được. Thành ra ông dân biểu Nguyễn Thế Linh không bị bắn. Kể ra số cái ông áo đen vẫn còn đó.

Bàn về những người đàn bà nổi tiếng, còn phải viết dài dài. Nhưng nghĩ rằng cái đầu của mình, chưa luyện được cứng rắn như đầu của anh Thiết Đầu Đà. Vài ba phát gót guốc là có quyền nhìn thấy máu chảy. Không được cái quyền ưu đãi như đàn bà, nghĩa là thấy máu chảy là phải đình chiến, nên không dám trêu vào tay các bà. Bất chước thằng Tô Thùy Yên, "Kính nhi viễn chi", cho được việc.

ĐÊ HÚC CÁN

Đố vui đề học

Mỗi tuần, trên ti-vi đều có một màn « Đố Vui Đề Học » do Bộ Giáo Dục tổ chức cho các cô cậu học trò. Trong khi đó, ở mấy quán cóc, mấy tiệm cà phê lại rai ngày nào cũng có những màn « Đố Vui Đề Học » do các đảng *Ve Chai*, Đảng 33, Lực lượng ẩn tặc nói phét v.v... tổ chức, mà các khán giả Ti-Vi không hề hay biết. Vì vậy *Sức Voi* xin vô tuyến truyền tự ra đây dăm ba màn, thử cạnh tranh với Thầy giáo B iện, Cô giáo Hương một phen xem sao?

Giấy bạc 1 xin

Hỏi. — Theo như ông Tài Chánh cho biết, thì Nhà Nước đã in sẵn loại giấy bạc 1 xin nhưng lúc này chưa cần thiết đem ra xài. Vậy đó các bồ biết loại giấy bạc này sẽ in hình gì? Tại sao?

TOÁN A. — In hình hai ông Kiêm Ước, vì nhờ có hai ông, dân chúng mới được xài loại giấy bạc này.

HỎI. — Toán B có ý kiến gì không?

TOÁN B. — In hình Đức Lê Lợi. Vì các loại giấy bạc lớn trước đây mới in hình các vị anh hùng Trần Hưng Đạo, Quang Trung, Lê Văn Duyệt, còn thiếu hình Đức Lê Lợi.

Trong khi đó, ở Viện trên một cụ Nghị Sĩ đã vì Tổng Thống Mỹ Nixon như Bình Định Vương Lê Lợi của ta. Còn ở Viện dưới, đã có trên 50 cụ dân bầu đòi thay bức tượng hai chiến sĩ chia súng vào Nhà Hát bằng tượng của Đức Lê Lợi.

Ban Giám Khảo. — 5 điểm cho toán B.

Tượng Đức Lê Lợi

HỎI. — Tại sao các cụ dân biểu lại muốn thay tượng hai chiến sĩ bằng tượng Đức Lê Lợi?

TOÁN A. — Tại con đường đó mang tên Lê Lợi.

GÃ THÂM

NÓI LÁO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi nghe lão chơi
Bồ Tùng Linh

«NHÀ VÀNG» SƠN KHANH

Tin từ Thượng Viện cho biết mẹ sừ cựu Thủ Tướng Văn Lộc, người chỉ nắm quyền Thủ Tướng Chánh Phủ ở nước ta chưa đầy một niên nhưng là một niên bi thảm nhất kể từ ngày bắt đầu cuộc chiến, vì Vi Xi lừng lừng đem B40 vào đến tận trung tâm thủ đô và bắt cả chục ngàn người dân đem đi giết khơi khơi, làm cháy 1 triệu căn nhà ở khắp các thành phố ta, ông Thủ Tướng Chánh Phủ của cái năm khốn nạn ấy sau khi mất ghế. Vũ sang Ba Lê và tậu một Vi-la trị giá 176 triệu quan tiền Pháp, tính ra là 115 triệu bạc VN.

Ngày ông Lộc mới lên làm Thủ Tướng, bản tiêu sừ của ông có ghi tiêu tiết ông là một luật sư kiêm chánh khách, kiêm văn sĩ có thời ông bỏ tiền ra xuất bản một tập chuyện nào đó của ông và ông lấy tên là Văn Sĩ Sơn Khanh. Lê tất nhiên chẳng có ma nào biết ông Lộc là văn sĩ, cũng chẳng có ma nào coi ông là văn sĩ, trừ mấy tên đàn em nâng bi ông ta.

Không biết đoàn thể luật sư ở nước này có hãnh diện vì có một ông bạn đồng nghiệp như luật sư Nguyễn Văn lộc hay không, riêng những người sống với nghề viết tiểu thuyết xứ này rất lấy làm buồn và tủi hổ vì ông «nhà vàng» Sơn Khanh!

BÁO BỒ

Cái gọi là Viện Báo Chí Học Thế Giới vừa công bố bản nhận định về tình hình báo chí thế giới và cho biết:

— Tình trạng báo chí Đông Nam Á tồi tệ nhất thế giới. (Nên nhớ Đông Nam Á Châu không có Nhật Bản. Báo chí Nhật bị giở có những tờ nhật báo như Asahi shim bun, phát hành nhiều số hơn cả tờ Newyork Times, sức mấy mà dám kể báo Nhật bết.)

— Trong cái nền báo chí Đông Nam Á tồi tệ nhất thế giới ấy, báo chí Giao Chỉ là tiêu nền báo chí tồi nhất!!!

HỎI. — Toán B có ý kiến gì không?

TOÁN B. — Bởi vì các Đức Quang Trung, Trần Hưng Đạo đã quá quen thuộc với các cụ dân biểu. Các cụ muốn một thứ gì mới lạ và nặng kí hơn. Nhất là lại có tin giấy bạc 1 xin sẽ mang hình Đức Lê Lợi.

Ban giám khảo. — Toán A: 2 điểm rưỡi, toán B: 2 điểm rưỡi.

Người ở thuê thành chủ nhà

Hỏi. — Một số dân biểu hiện đang nghiên cứu sửa đổi lại sắc luật nhà phố cũ, và dự định giúp cho người ở thuê trở thành sở hữu chủ của căn nhà. Vậy chứ có cách nào khác, khỏi cần dự luật, mà người ở thuê vẫn thành chủ nhà được không?

TOÁN B. — Kêu gọi tinh thần «Nhiều điều phải lấy giá gương, Lá lành đùm lá rách» của các chủ phố, và kiên nhẫn thuyết phục.

TOÁN A. — Người ở thuê nên đổi tên thành Trần kim Thoa, và phải tập... nín đẻ!

Ban Giám Khảo. — 5 điểm cho toán A.

Nhiều Dân biểu lo đi Hong Kong

HỎI. — Động cơ nào đã thúc đẩy một số đông dân biểu xin đi Hong Kong nhân dịp Hạ Viện nghỉ hè 2 tháng rưỡi?

TOÁN A. — Vì tết nhất sắp tới nơi, các Cụ ấy cần đi sắm tết.

HỎI. — Toán B có ý kiến gì không?

TOÁN B. — Vì... vì hàng họ ở Hong Kong rẻ hơn các nơi,

Ban Giám Khảo. — Cả hai toán cùng trật lất, không được điểm nào. Câu trả lời đúng là: các bà xã hoặc các « em » của quý cụ ấy đã thúc đẩy quý cụ đi.

Những món hàng gì sẽ được mang về.

HỎI. — Hãy cho biết 2 món hàng nào sẽ được các Cụ dân biểu đi Hong Kong mang về nhiều nhất?

TOÁN B. — Lịch ở trường để tặng các bạn, và son phấn đầu thơm cho các bà các em.

TOÁN A. — Vải vóc may áo Tết cho các bà các em, và hoa thủy tiên để trưng bày ngày tết

Ban Giám Khảo. — Cả hai toán cùng trật lất, không được điểm nào. Câu trả lời đúng là: các bà xã hoặc các « em » của quý cụ ấy đã thúc đẩy quý cụ đi.

Ban Giám Khảo. — Một lần nữa, cả hai bên lại cùng sai. Biện pháp giết tiền coi bộ khó ăn, vì lúc này mấy ông bà nhà giàu đi lãnh tiền phòng thủ kỹ lắm. Lơ mơ có khi soi kẹo đồng của phú lit, chẳng kịp đem tiền về cho vợ con. Còn đi máy bay E-Giao Chỉ, dù có đâm đầu xuống đất như ở Đà Nẵng—Nha Trang, vợ con các bồ cũng chưa chắc đã được lãnh bởi thường goo ngàn trước tết, còn điều tra, còn thủ tục chán chề mê mỗi ra ấy chứ!

Vi thế có mỗi cách lẹ nhất là đến báo Con Ong, nhờ họa sĩ Him.

(còn tiếp dài dài)

đàn em khổ sở, nhục nhã vì đàn em thi hành lệnh của các đàn anh...

Cũng rất có thể, trong lúc đứng đó trước mặt bọn nhà bảo hôn lão đã dăm lời tin đồn ông bị đuổi ra khỏi ngay trước mặt ông, ông nghĩ trong bụng: « Mẹ kiếp... cho chúng mày xô ông, cho chúng mày hôn lão với ông, mai một ông vũ sang Tây ông ở, ông mua nhà Tây như Cựu Thủ Tướng Lộc, cho chúng mày ở lại để Việt Cộng nó hành chúng mày... »

COM NHÀ ÁO VỢ

Trong lần họp báo quan trọng kỳ trước, sau khi hội nghị Widway về, T.T Thiệu sau khi trả lời em Lam Thiên Hương đã phụ đề câu: «Sao? Thỏa mãn chưa?» Câu này là lý do để làm nhiều người được chứng kiến cuộc hội báo đó trên Tivi phẩm bình.

Trong cuộc họp báo thứ sáu tuần qua, Tổng Thống khi nói đến bọn Cộng Sản Quốc Tế, phang ra câu «com nhà, áo vợ»

Câu này thuộc loại ngôn ngữ phóng tác. Vì trong rừng thành ngữ Giao Chỉ ta, các cụ ta để lại câu «com nhà l... vợ» chứ không có câu «com nhà, áo vợ».

Những tên đàn ông được vợ nuôi mới com nhà, áo vợ, còn những tên phải nuôi vợ nhưng chỉ biết có... vợ, ngoài ra không biết gì khác, thì là «com nhà... vợ».

Bao bọn Cộng Sản Quốc Tế là bọn đàn ông được vợ nuôi có lẽ không đúng, không đúng nhưng đó cũng là một lời sỉ nhục nặng cho bọn chúng.

Có điều khi chữ bọn Cộng Sản «com nhà, áo vợ» Tổng Thống có nghĩ gì đến câu «com nhà... vợ» bình dân mà tá chân rất thực kia không?

Điều đó chắc chỉ có mình ông biết.

HƯ NGƯỜI

Đề Húc Càn được Mông Thâm Thúy Hằng, tức Ma Sư Trần Đức Lai, đem đến Tòa Soạn tặng một tập Câu Chó có triện son và chữ ký của tác giả đáng hoàng.

Đồng thời Chủ Nhiệm Minh Võ trao cho Đề Húc Càn một tập Quy Chế Báo Chí vừa mới xuất bản.

Ngồi trước 2 tập sách, Đề Húc Càn gật gù báo Gã Thâm:

— Trong 2 tập này, tao phải bỏ lại một—đem về nhà lờ vợ con nó đọc phải, hư người nó ra...

Lúc ra khỏi Tòa Soạn Con Ong, Gã Thâm thấy Đề Húc Càn đem theo tập Câu Chó.

Gã Thâm

Gã Thâm

Gã Thâm

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

MÙI THƠM CỦA TÌNH THƯƠNG YÊU VÀ LÒNG BIẾT ƠN CHÂN THÀNH

Thứ sáu tuần trước, bạn đọc thân mến của Con Ong đã đến nhà hàng Ritz "ăn tết trước với lính" rất đông đảo và cảm động, mặc dù, giá nước từ 450 đồng tăng lên 600 đồng. Khi Jo Marcel nói "... nhưng nếu quý vị trả 800 hay hơn nữa, chương trình của "chiến dịch Tết của lính" vẫn nhận. Kết quả là chương trình đêm thứ sáu tuần trước đã anh dũng "vẫn nhận". Tức rằng bạn đọc đã gửi rất nhiều thuốc lá tặng lính.

Đại diện tuần báo Con Ong, bạn Duyên Anh trả lời một anh lính tại sao Con Ong lại phát động "Chiến dịch Tết của Lính" như thế này :

— Tại vì chúng tôi (Con Ong, Ritz, Nhân Dân Kịch Đoàn) muốn biểu lộ một gói thuốc lá, một đĩa mứt sen không giống những gói thuốc lá, những đĩa mứt sen khác. Những đĩa mứt sen, những gói thuốc lá chúng tôi sẽ gửi tặng lính phải thơm nức tình thương yêu và lòng biết ơn chân thành của người hậu tuyến. Và thưa quý khách, chính quý vị đã tạo ra hương thơm đó chứ không phải chúng tôi.

Thực ra, hương thơm của tình thương yêu và lòng biết ơn chân thành mà "Chiến Dịch Tết của Lính", nếu như tạo nổi, là do quý khách tại Ritz đêm thứ sáu tuần trước, do hảo ý của Jo Marcel, do thiện chí của Nguyễn Long do Lê Thu, Nhật Trường, AVT, The Revolution, Bạch Tuyết, Thành Được, Như An vẫn vẫn... Hảo ý của Jo Marcel còn được bộc lộ :

— Kể từ nay, mỗi tháng, nhà Ritz với sự cộng tác của bạn Duyên Anh, sẽ tổ chức một đêm của lính để dành riêng cho lính từ đơn vị, từ chiến trường về thành phố. Ai là lính miền xa về cứ việc tới Ritz uống nước ngọt nghe ca hát. Khỏi cần trả tiền. Jo Marcel biểu lộ "một đêm của lính".

Du này nghĩ rằng nếu lính chắc Du này sẽ bồi nổi. Phải, không ai dám quên ơn lính.

ĐÊM TẾT CỦA LÍNH TẠI NHÀ HÀNG PHA LÊ

Ngày mai, thứ sáu, 16-1-1970, nhà hàng Pha Lê (Crystal Palace đường Công Lý và Nguyễn Trung Trực Sài Gòn) và tuần báo Con Ong sẽ tổ chức đêm thứ hai của "chiến dịch Tết của Lính". Vì lý do kỹ thuật nên nhà hàng Pha Lê không thể tổ chức sớm hơn, mặc dù Pha Lê đã yêu cầu Con Ong lo chương trình trước nhất. Nhưng trước và sau thì cũng thế thôi. Bởi không ai "phân chút một mùi hương". Hương thơm của tình người hậu tuyến mãi mãi nồng nàn nếu hương thơm đó không giả tạo.

Vậy thì, ngày mai, từ 8 giờ tối, mời bạn đọc hãy tới Pha Lê tham dự đêm ca nhạc "Tết của Lính". Quý vị sẽ được nghe đi bằng tiếng kèn bất hủ của nhạc sĩ Hoàng. Hoàng kèn đó. Người thổi Clarinette, Saxo quốc tế, hay nhất Việt Nam thì là cái chắc rồi. Nghe Hoàng Kèn nức nở, không thiết nghe ai thổi kèn nữa. Hoàng Kèn và ban nhạc sống giá Lê Văn Thiện có nhạc sĩ Ngọc Bích, tác giả "Trở về bến mơ" và các ca sĩ hữu hạng. Nữ ca sĩ Ngọc Minh đã thể với chỉ sĩ Minh Võ "Em sẽ hát hay như chưa bao giờ hát hay được, ngày mai thứ sáu".

Ngoài các ca sĩ của Pha Lê, bạn đọc, chắc chắn, sẽ gặp lại AVT duyên dáng, hóm hỉnh, trào lộng ; sẽ gặp lại Nhật Trường đẹp trai với giọng ca ấm như lửa đêm đông, wót như tình đã chín trái... Và, cam đoan, bạn sẽ gặp những giọng hát bất ngờ. Tựa gặp những "con chim đến từ miền núi lạ, giữa cỏ hát chơi" như Bạch Tuyết, Hùng Cường, Thành Được, Kim Cương, Khánh Ly... Con Ong sẽ mời bằng được, giọng ca cảm cung, người duy nhất diễn tả nỗi nhạc Đoàn Chuẩn là bạn Duy Trác. Đặc biệt, ca sĩ Tôn Thất Đình sẽ tay đàn ghi ta, miệng hát bài "mộng dưới hoa". Vì trong "Hồi Ký", nghị sĩ Tôn Thất Đình tiết lộ ông có giọng ca làm nát tim nhiều người đẹp.

Tóm tắt : Đêm "Tết của Lính" tại nhà hàng Pha Lê (Crystal Palace đường Công Lý và Nguyễn Trung Trực Sài Gòn) sẽ xứng đáng công phu leo thang ba tầng của bạn đọc. Xin bạn đọc đừng quên ngày mai, thứ sáu tại nhà hàng Pha Lê.

WILLIAMS HENRI CHẨN

Williams Henri Chẩn, người nhạc sĩ chuyên xư dụng Hạ uy cầm, đã được Duyên Anh diễn tả trong tiểu thuyết "CẦU MƠ" như một tay Hạ uy cầm hay nhất thế giới đang bị phiền muộn vì cái tên Việt lai Đại Hàn cũng mang tên Williams Chẩn. Sài Gòn, ít ra,

có năm người tên là Williams Chẩn. Nhưng chỉ có một Williams Henri Chẩn dạy nhạc Hạ uy cầm và từ ngày di cư vào Nam, chỉ mở lớp dạy ở đường Trần Bình Trọng rồi dọn đến Ngô Tùng Châu Sài Gòn đã được 6,7 năm nay. Henri Williams Chẩn không hề ở Gia Định hay Trương Minh Giảng. Vậy ông không phải là Williams Chẩn chế tạo máy bom chim. Xin bạn đọc hiểu thế và xin các học trò và thân hữu của Williams Henri Chẩn hiểu thế.

Muốn biết rõ tài nghệ Hạ uy cầm và con người thật của Williams Henri Chẩn, ngày mai, thứ sáu, xin mời bạn tới nhà hàng Pha Lê nghe Williams Henri Chẩn, thầy dạy Hạ uy cầm Đoàn Chuẩn, Dương Thiệu Trúc, biểu diễn vài bản là bạn sẽ đứng tim.

LẠI NÓI CHUYỆN BƠM CHIM VÀ BỘ Y TẾ

Vụ thể thao... đương vật không phải chỉ một Con Ong tấn công. Đồng nghiệp Hòa Bình đã tiếp tay. Đồng nghiệp Điện Tín đang mở hồ sơ bịp của tên lưu manh Uyên Ương Dove tức máy bơm chim tức đồ tập thể thao đương vật.

Bạn đọc đã đọc bức thư của bác sĩ Vũ Hoạt, trưởng ty y tế kiêm trưởng ty vệ sinh Gia Định. Bác sĩ Vũ Hoạt, nhân viên của Bộ Y Tế, đồng quan điểm với Con Ong. Những nhận xét của ông rất chính đáng chỉ tiếc rằng Bộ Y Tế do ông Tổng Trưởng Trần Minh Tông đã chẳng những không thích tiêu diệt lưu manh Y tế mà còn làm ngơ cho bọn chủ trương Dove. Và, như thế, theo cách ngôn "không nói là bằng lòng", ông Trần Minh Tông đã khích lệ nền thể thao... đương vật!

Có thể, ông Trần Minh Tông muốn giúp Ủy Hội Thể Thao Quốc C'ia đào tạo các lực sĩ Lao Ái để tranh giải "Cậu Chó" ở Thế Vận Hội chẳng? Nhưng bác sĩ Vũ Hoạt quả quyết đồ tập thể thao... đương vật Dove chỉ là cái máy thủ dâm. Có mỗi cái máy Dove mà ông Trần Minh Tông luống cuống, lúng túng không xác định rõ rệt nổi nó là máy thủ dâm hay máy tập thể thao... đương vật. Thì dân chúng mong gì ở cái sự bảo vệ sức khỏe và sinh mệnh của đồng bào.

Trong khi ông Trần Minh Tông đi... công du (đi việc công chứ không phải lấy tiền công đi chơi tu) ông xếp nhờ hạng 3 của Bộ Y Tế còn luống cuống hơn, ông hỏi ý kiến... đại học Y Khoa. Nơi này trả lời chỉ biết đào tạo bác sĩ cứu nhân độ thế. Ông hỏi ý kiến... y sĩ đoàn. Nơi này trả lời chỉ biết làm "phủ lít" phạt vì cảnh tu bịp. Và Bộ Y Tế bèn trả lời báo Điện Tín rằng thì là đã... Kết thúc hồ sơ nhưng...

Bộ Y Tế vẫn lời Con Ong. Trong thời gian chờ đại lãnh tu Y tế Trần Minh Tông hỏi hương, Con Ong chỉ hỏi ông đồng lý nhiều câu hỏi : Máy Dove là máy thủ dâm hay máy thể thao... đương vật? Yêu cầu ông hãy tranh luận với bác sĩ Vũ Hoạt. Tuần tới, nếu Bộ Y Tế còn ngậm miệng, Con Ong sẽ kết luận Dove là máy thủ dâm. Và Bộ Y Tế triệu đại bác sĩ Trần Minh Tông cho phép thủ dâm công khai. Và sẽ chấm dứt vụ Dove để tôn trọng... luật nhà nước y tế!

TRỊNH ĐÌNH THẢO BỊ QUẢN THỨC

Theo tin các báo, cáo già Trịnh Đình Thảo đã vỡ mộng phân quốc. Công Sản đã làm cái cũ nhất cáo già. Đọc tin này, người buồn nhất là ông Tổng Tư lệnh điện tuyến, con rể cáo già Trịnh Đình Thảo. Chắc chắn ông sẽ chống Công hung hãn để trả thù cho bố vợ, ông sẽ chủ trương đoàn kết Quốc gia, sẽ bỏ cái trò để tiện nịnh trên nạt dưới và hăm dọa đồng nghiệp. Có bạn, tức quá, ông dọa : "Bố ông mà về giải phóng Sài Gòn, ông sẽ giết tội Con Ong". Anh em Con Ong vội vàng đi mua dao về mài nhọn, Thề rằng : "Trước khi bị bố vợ nó giết, mình phải thọc huyết nó trước cái đã". Nay chắc ông thay đổi lập trường rồi. Vậy chúng ta cùng mài dao giết Công Sản để trả thù cho công dân Trịnh Đình Thảo đi làm đường những... ba lần, ông nhè, người quốc gia chúng ta nhiều tình thương và đại lượng mà. Chiêu hồi, chiêu hồi. Mãi mãi chiêu hồi... Chúng tôi hy vọng sẽ lời được ông Trịnh Đình Thảo về mặc sơ mi gỗ ở miền tự do.

LẠI CHIẾN TRANH

Hai đồng nghiệp Tia Sáng và Tin Điện đang thoi nhau. Tia Sáng báo Tin Điện "nâng bi" và đòi mề hoặc Tổng Thống bằng lá số tử vi chạy tít 8 cột trên trang nhất. Tin Điện ức lòng, bèn bới móc đời tư ông chủ Tia Sáng mà réo là thằng "phủ lít Cầu Kho". Theo luật giang hồ, nó chửi mình "nâng bi" thì mình phải

DU THÂN CHI

tim xem đã có lần nào nó "nâng bi" không mà chửi lại. Đừng nên chửi đời tư nó.

— Cũng như thằng nào chửi mình bố mày là bồi bếp, mình sẽ chửi lại bố nó là phu xich lô. Chẳng nên âm mưu tố khổ nó trốn quân dịch! Trong làng báo chỉ có một thằng để tiện tố đồng nghiệp trốn quân dịch. Thằng này giờ ngẩng mặt không lên và sẽ chết dầm chết đuối. Chính trường cũng có một thằng toàn tố Kỳ giả trốn quân dịch vì Kỳ giả công kích nó. May là nó chưa dám. Nếu nó tố, chắc chắn, cả làng báo sẽ phi nhổ nó. Mà tố sai, nó sẽ vào Chí Hòa!

Tổng Thống hôm nay, ngày xưa thì là vua. Vua được ví như mình rồng. Rồng, ở nước ta, với Tiên lại là tổ tem của nòi giống. Được "nâng bi" rồng là hãnh diện rồi. Ưc làm chi. Có điều "nâng bi" rồng bàn tay phải thơm tho, sạch sẽ. Tay nạo sỏi kinh niên, "nâng bi" rồng rất khó. Có khi chưa tới cửa hậu nhà rồng đã bị chó rách sủa đuổi đi. Và, như vậy, lũ tay nạo sỏi khoe những "nâng bi" rồng chỉ tổ làm bẩn "bi" rồng. Đáng tội bỏ tù nhốt chung với các tay hit tồ phe... lậu!

Chú thích : Có hai phái hit tồ phe :

1) Nghị sĩ, dân biểu hay nhân viên bự hit tồ phe, cảnh sát không dám bắt. Phái này gọi là Hit tồ phe ch nh phái.

2) Kỳ giả, dân làng bẹp không quyền hành con mẹ gì cả Hit tồ phe sẽ bị bắt nhốt và tư tòa. Phái này gọi là Hit tồ phe tà phái hay hit... lậu.

LIÊN DANH CON ONG

Tháng 9-1970 sẽ có cuộc bầu cử chọn ba liên danh vào Thượng Viện. Có nhè, luật bầu cử sẽ định rằng các liên danh phải do chính đảng đưa ra. Nhóm Con Ong có chính đảng là Hội Đười Ươi, thực lực và thật lực, hoạt động mấy năm liền, Đảng viên cả 100 ngàn, ăn đứt thực lực sáu đảng hợp lại. Thật lực nhất là mỗi tuần, đảng viên Nam bộ đóng tuần liêm 10 tỷ, đảng viên Trung bộ đóng 12 hay 15 tỉ. Các đảng khác, đảng viên toàn quỹ nguyệt liêm, niên liêm nên đảng trưởng rất dói rách, phải đi xin tiền nhà nước như ăn mày khiến gây ra cảnh chia rẽ bỏ đảng, vẫn vẫn...

Đã có Hội Đười Ươi bảo đảm, liên danh Con Ong hung hãn ra tranh cử kỳ tháng 9-1970, sau đây là thành phần này lửa, vỡ ống khói.

1) Thủ ủy liên danh MA CẠO (nhà báo xuống tấc)

- 2) Minh Võ (nghị hực kỳ trước)
- 3) Thương Sinh
- 4) Thập Thành (ngoại trưởng đi tướt nội các Đười ươi)
- 5) Phong Ngựa
- 6) Dê Húc Càn
- 7) Gã Thâm
- 8) Vạn Tóc Mai
- 9) Du Thân Chi

10 .. Còn chờ cóc tía làm anh hai chỉ địa Tỷ Phú nào muốn ngồi cạnh các tỷ phú Rùa vàng.. khè, Mai Văn Hàm, nên tiếp xúc ngay với liên danh Con Ong. Cam đoan ăn chắc, Một vốn trăm lời. Bỏ qua rất ưong. Chương trình tranh cử của liên danh Con Ong nặng lắm. Nhưng nếu không bắt được cóc tía chỉ địa, liên danh Con Ong sẽ phân tán. Kề ghé Đại Đoàn Kết, kế nhập Nông Công Binh vẫn vẫn...

XIN NHẬN NƠI NÀY LÀM QUÊ HƯƠNG

Đó là tên cuốn phim của đạo diễn Hoàng Vinh Lộc một cuốn phim mà các nhà văn lớn ở xứ này khen hết chữ nghĩa rồi. Cái đáng nói hôm nay là cuốn phim đã "ăn" giải Điện Ảnh 1969 của Tổng Thống. Và đang chiếu ở Đại Nam, Văn Hoa Sài Gòn do Nghiệp Đoàn Kỳ Giả Việt Nam khai thác lấy tiền tạo đất cắm dùi. Bạn đọc nên đi coi phim... "phản chiến" này. Xem ngay kéo không bao giờ được xem nữa.

Số này hết đất. Số tới, Du Thân Chi sẽ viết về một đêm gặp gỡ giữa Thương Sinh, Hoàng Vinh Lộc, Huy Cường, Tâm Phan, Minh Võ... và, nhân thế, nói về tên Phi văn nghệ, tên nô-lệ của nhà-văn-quan-lớn đã đi lay các vị giám khảo để xin diễm cho "tác phẩm" của xếp nó ra sao. Đón coi, đón coi! Đề kết luận rằng đến cả văn chương cũng bán như phần thi hết thuốc chữa.

in tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tấn Hải Saigon
Quản nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH